

af Ringsted — her der to Mænd, hvoraf jeg vil tillade mig at kalde den ene Per og den anden Poul. De ere Naboer, forsaavidt deres Jorder støde sammen, men Jorderne adskilles dog ved en offentlig Vej. Længs med Grøften til denne Vej, men dog paa Pers Grund, staar der nogle Piletræer. De kunne nu aldrig i Verden genere Poul, men man veed jo, at undertiden kan der komme Noget i Veien mellem Naboer, og at Naboer da undertiden kunne blive noget stridige. Saaledes er det gaaet med disse to Mænd, der er kommet Noget imellem dem, og saa opdager Poul, at disse Træer i betydelig Grad genere ham, idet de paa visse Tidder af Dagen skygge ind paa hans Grund. Følgetlig søger han Sag om at faae disse Træer stynede. Han faar Medhold hos Synsmændene, og han faar Medhold hos Landvæsenkommissionen, men hans Nabo appellerer til Overlandvæsenkommissionen, og denne kommer til det modsatte Resultat, idet den gaar ud fra, at Hegnslovens § 9 ikke skulde kunne faae Anvendelse paa Eiendomme, mellem hvilke der er en offentlig Vej. Med dette Resultat er Poul begribeligvis meget misfornøiet, og hvis der var Mulighed for at appellere videre, saa gjorde han det, ligegyldig, hvad det kostede, men det er der ikke. Dog eet Tilflugtssted er der, een Vej er der endnu at gaa, og det er at gaa til Rigsdagen og faae en lille Lov bragt frem, der kan redressere dette Forhold. Det gjælder blot om at faae en folkelig og venlig Mand til at tage sig af Sagen. Poul er nu saa heldig, at han kjender det ærede Medlem for Aalborg Amts 1ste Valgkreds (Zahle), og da dette ærede Medlem, som vi alle vide, er meget venlig og tjenstagtig og tillige folkelig, saa siger han, at han gjerne skal gjøre et Forsøg i denne Retning. Derfra skriver Lovforslaget sig. Det ærede Medlem har nu vist selv følt, at det var et noget specielt Tilfælde, han her bragte frem, og han har derfor, da han indbragte Lovforslaget, udtalt, om ikke, hvis der ellers var Nogen af os, der i sin Erfaringskreds var bleven vidende om Tilfælde, hvor urigtig Kjendelse var bleven affagt af Overlandvæsenkommissionen, eller hvor man endogsaa blot været tilbøielig til

at affige saadan Kjendelse, vi da vilde være saa gode at komme med Oplysning derom, thi saa vilde der vistnok være god Grund til ogsaa med Hensyn dertil at give mere bestemte Forrifter. Hvis denne Opfordring skulde blive fulgt, maa jeg tilstaa, at Loven gjerne kunde være, men om den derfor vilde blive heldigere, er et stort Spørgsmaal. Uagtet saaledes det ærede Medlem har haft en Følelse af, at det var et meget specielt Forhold, han bragte frem, har han dog paa den anden Side været saa overbevist om Rigtigheden af at bringe det frem, at han har udtalt, at der formentlig er den stærkeste Opfordring til saa hurtigt som muligt at faae gennemført et Tillæg til Loven, for at denne Lov ikke saa at sige skal blive uden Anvendelse for dem, der skulle have Godt af dens Beskyttelse. Det ærede Medlem har vel her brugt Udtrykket „saa at sige“, men selv med denne Formildelse vil han dog vist indrømme, at det er stærkt Udtryk, han har brugt om denne omfattende Lov, selv om der i et enkelt Tilfælde skulde være sket en urigtig Anvendelse af den. Jeg vil gaa ud fra, at det ærede Medlem har Ret i sin Opfattelse, nemlig at denne Kjendelse ikke er ganske rigtig. Jeg tillader mig da at spørge, om dette virkelig skulde indeholde en aldeles tilstrækkelig Grund til strax at sætte den lovgivende Magt i Bevægelse. Det er dog kun en enkelt Kjendelse, der er Tale om, affagt af en enkelt Overlandvæsenkommission i et enkelt Amt; der er dog saa mange Amter og saa mange Overlandvæsenkommissioner, og der affiges saa mange Kjendelser. Vi kunde dog først vente lidt og se, om der skulde indsnige sig en Række af formentlige Misbrug af denne Lov. Men Sagen er, at jeg anser denne Kjendelse for at være ganske rigtig. Jeg har ikke læst Kjendelsen, thi jeg har ikke kunnet finde den i Beskæftningen, hvor den dog skulde være fremlagt; men efter det Referat, det ærede Medlem har givet af den, forekommer det mig, at den er rigtig. Dette er der maasse ikke tilstrækkelig Anledning til her at gaa nærmere ind paa, men jeg skal dog henvise til Slutningsbestemmelsen af § 9, der synes mig at tale i ikke ringe Grad for den Opfattelse, at to Mænd, mellem hvis Marker der er en offentlig Vej, ikke ere